

Arrest

nr. 299 248 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 2003.

1.2. Verzoeker dient op 7 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 14 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van ethnie Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U verklaarde minderjarig te zijn en leefde in Pol-e Charghi, Surobi-district, Kabul-provincie. U ging tot de 10de graad naar school, ging naar de moskee, en studeerde daar de Qur'an. U werkte en leefde van 2018 tot 2021 in een winkeltje in de Banai-wijk van Kabul, waar u alcohol verkocht. U werd hierbij geholpen door een student. Thuis, in Pol-e Charghi, woonde u met uw vader, moeder, 3 zussen (N.;S.; A.), en 5 broers (I., 30 jaar; S., 15 jaar; S., 10 jaar; N., 8 jaar; Z., 7 jaar; N., 5 jaar). Uw vader was een taxibestuurder. Uw broer I. werkte voor de Presidential Protection Service (PPS) van 2015 tot 2021 en had de rang van 1ste 'britmal' (luitenant).

U leefde voor de machtsovername vooral in Kabul, waar u geen problemen ondervond, behalve de sporadische problemen met dronken, vervelende klanten.

De dag van de machtsovername is uw broer, die voor de PPS werkte, vertrokken uit Afghanistan naar Turkije. U bent die dag ook gestopt met uw werk in de alcoholwinkel, en vertrokken naar het huis van uw ouders in Pole Charghi. Daar zei uw moeder u dat u - omwille van het werk van uw broer bij de PPS – best naar het huis van uw tante in Kabul zou gaan omdat het adres van uw ouders wel eens niet veilig zou kunnen zijn door het werk van uw broer.

Die avond, terwijl u in het huis van uw maternale oom en tante was, was uw tante in uw huis. De Taliban viel het huis later die avond binnen en uw tante werd verwond aan haar been, nadat uw familie had geweigerd de poort te openen. De dag erna belde uw moeder u op en vertelde u dat u uit Afghanistan moest vertrekken. U bleef nog één maand in Nimruz, en vertrok dan vervolgens rond midden september 2021 uit Afghanistan. Na uw vertrek uit Nimruz zijn de Taliban nog 2 à 3 keer langsgekomen en rijden ze in hun auto's in de buurt rond om te zien of u en uw broer er niet zijn, misschien zijn ze daar ook wel om andere redenen, zo stelt u.

U bent uit Afghanistan vertrokken rond midden september 2021 en vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België gekomen. U heeft uw verzoek om internationale bescherming op 7 maart 2022 ingediend.

U heeft ter staving van uw verzoek voorgelegd: de eID van uw broer; uw en uw vaders taskara; foto's van de verwonding van het been van uw tante; een foto van de impact van kogels op de poort van uw huis; foto's van flessen alcohol; foto's van u en uw vrienden in Kabul; foto's van medische documenten in hoofde van uw tante; foto's van werkdocumenten van uw broer; foto's van uw broer in uniform; een foto van 'uw student' met alcohol.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u in kader van uw asielprocedure verklaarde minderjarig te zijn en geboren te zijn op 31 maart 2005, doch een leeftijdsonderzoek wees uit dat u op 14 maart 2022 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (CGVS, p. 4; zie info Federale Overheidsdienst Justitie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier).

U haalt op het Commissariaat-generaal (CGVS) aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat u in de alcoholbusiness werkte, en omdat uw broer bij de Presidential Protection Service (PPS) werkte.

Een eerste element is **uw werk in de alcohol-business**. U verklaart dat u van 2018 tot de machtsovername een winkel had, en dat u alcohol verkocht (CGVS, p. 5). Op zich hoeft er niet betwijfeld te worden dat u dit werk hebt uitgeoefend. Dat de Taliban u persoonlijk zoekt omwille van uw werk, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste, u verklaart dat uw winkel zich in de Banai-wijk van Kabul bevond, dat u daar werkte tot de machtsovername van 15 augustus 2021. U sloot uw winkel en vertrok meteen naar uw ouders in Pol-e Charkhi, op anderhalf uur rijden van Banai. U verklaart verschillende keren dat uw familie in Pol-e Charkhi niet op de hoogte was van uw werk: "[...] Ze wisten niet van mijn werk, ze vertelden mij dat ik moest vertrekken omwille van het werk van mijn broer. [...]". U gevraagd of dorpelingen in Pol-e Charkhi op de hoogte waren van uw werk, verklaart u: "Nee. Mijn vader is er niet van op de hoogte, hoe zou ik hem op de hoogte kunnen brengen." (CGVS, p. 10-11). Er kan dus uit uw verklaringen vastgesteld worden dat niemand in uw thuisdorp op de hoogte was van uw werk in de alcohol-business.

Vervolgens verklaart u dat de Taliban de dag van de machtsovername naar het huis van uw ouders kwam om u en uw broer te zoeken. Na uw vertrek zou de Taliban nog 2 à 3 keer naar hun huis zijn gekomen om u te zoeken. Echter, u gevraagd wat ze zeiden op de dag van de machtsovername, verklaart u enkel: "Ze zeiden: 'Waar zijn die twee,' mijn familie verklaarde dat ze het niet wisten. " U gevraagd wat ze zeiden wanneer ze naar uw huis komen, verklaart u: "Ze zeggen niets, ze rijden rond met Ranger auto's, ze kijken misschien of we er zijn of niet. Ze vragen aan de kinderen of we er zijn. Misschien komen ze daar voor ander werk nog." (CGVS, p. 12). U blijft veel te vaag over de verklaringen van de Taliban. Immers, indien de Taliban werkelijk naar uw huis was gegaan om u te zoeken omwille van uw werk in de alcohol-business, kan er toch verwacht worden dat de Taliban tegen uw ouders beschuldigingen zou uiten over dit werk, hoe dit tegenstrijdig is met hun waarden. Dat u verklaart dat ze enkel vragen waar u bent, of zelfs niets zeggen, maar dat ze u wel zouden zoeken voor de verkoop van alcohol is dus niet geloofwaardig.

Deze appreciatie wordt ook onderstreept door uw verklaringen op DVZ en in uw MINTE-fiche. Op beide momenten vermeldt u de alcohol-business niet (Vragenlijst CGVS, "Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4 van 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op CGVS vermeldt u in het begin dat u het was vergeten te vermelden. Vervolgens verklaart u: "[...] Juist een ding nog, de tijd dat ik hier eerst kwam, had ik niet veel informatie over wat ik moest zeggen of niet zeggen, dat is waarom ik het vergat." (CGVS, p. 3). Deze verklaring is echter onvoldoende om deze omissie te vergoelijken. Immers, indien uw vrees werkelijk gebaseerd is op de verkoop van alcohol, kan er toch verwacht worden dat u dit niet zou vergeten en onmiddellijk ten berde zou brengen. Deze activiteit was immers, naast de functie van uw broer, de reden waarom u van oordeel was het land te moeten verlaten en er niet naar terug te kunnen keren.

Een opmerking moet nog gemaakt worden over uw vrienden in Banai. U verklaart dat de mensen in Banai wisten waar u leefde, omdat jullie in de shop praatten en hadden gezegd waar jullie vandaan kwamen (CGVS, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat ze precies weten waar u woont, Immers, u gevraagd waar één van uw vrienden - een mede-shopkeeper met wie u een foto trok (document 8) - woonde, antwoordt u: "Ik weet het niet." (CGVS, p. 13). Echter, er kan toch van uitgegaan worden dat, als jullie inderdaad met elkaar praatten over waar jullie leefden, dat u van uw vrienden toch zou weten waar ze wonen. Daar u dit niet weet, kan er evenmin van uitgegaan worden dat zij uw 'precieze adres' kenden. Daarenboven kan er worden opgemerkt dat gezien u uw beroep nooit eerder hebt aangehaald als reden van vertrek, u hierin zelf geen groot risico zag.

Recapitulerend, er hoeft op zich niet getwijfeld te worden dat u dit werk deed. Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de Taliban u zoekt omwille van uw werkverleden, aangezien niemand in uw dorp op de hoogte is van uw werk; de huiszoekingen van de Taliban om specifiek u te vinden omwille van uw werk niet geloofwaardig zijn; dat niet aannemelijk wordt geacht dat uw collega's

en vrienden uit Banai exact weten waar u woont; **u uw vrees omwille van uw werk vóór het persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit heeft vermeld.**

Een tweede element is het **werk van uw broer bij de PPS**. U verklaart dat uw broer sinds 2015 tot de machtsovername bij de PPS werkte (CGVS, p. 7-8). Op zich hoeft er niet getwijfeld te worden dat uw broer bij de PPS heeft gewerkt. Echter, dat u daarvoor vervolgd zou worden, is ongeloofwaardig.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer gevlucht is.

Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. U verklaart dat uw tante werd beschoten door de Taliban wanneer ze uw huis binnenkwamen (CGVS, p. 9). Er hoeft op zich niet te worden betwijfeld dat uw tante in haar been geschoten werd, doch kunt u niet aantonen dat dit gebeurde in de door u geschilderde omstandigheden. Uit de medische documenten die u op het CGVS voorlegde (documenten 12) kan niet worden afgeleid wie hiervoor verantwoordelijk was/waren, noch in welke omstandigheden dit gebeurde. U gevraagd hoe het gaat met uw familie, verklaart u: "Het gaat goed nu." U gevraagd of er nog dingen zijn gebeurd met uw familie na uw vertrek naar Nimruz, verklaart u: "Nee, ze gingen naar mijn familie 2 à 3 keer, ze vroegen waar we zijn, mijn familie antwoordde dat ik daar niet was. Nu nog komen ze soms en stappen rond ons huis." (CGVS, p. 3, 12). Dit zijn echter louter uw verklaringen, niets meer en niets minder. U heeft dus met andere woorden niet aangetoond dat uw familie in Afghanistan nog vervolgd worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-15). Vooreerst dient opgemerkt dat dit louter kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook, wat betreft uw taskara dient opgemerkt dat uw identiteit/ nationaliteit op zich hier niet ter discussie staat, doch bleek uit leeftijdsonderzoek (zie supra) dat u niet minderjarig was bij aankomst in België (document 3). De overige documenten zeggen niets over uw persoonlijke vrees voor vervolging. De door u neergelegde stukken vermogen dan ook geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, brembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire

situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen

zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), evenals van "de administratieve rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid".

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verstrekt verzoeker volgende concrete uiteenzetting bij zijn middel:

"In hoofddorde: de vluchtelingstatus-asielmotieve

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker aangehouden, gemarteld of zelfs gedood te worden, omwille van de volgende redenen:

- *Verzoeker werkte als shopkeeper in een winkel die alcohol verkocht. De verkoop van alcohol is verboden in de strikte interpretatie van de Shariah, die wordt opgelegd door de Taliban;*
- *De broer van verzoeker werkte als wachter met de rang van 'eerste britmal' (luitenant) voor de President Protective Service (PPS);*
- *De Taliban begaf zich meermaals naar het ouderlijk huis van verzoeker in zijn afwezigheid, om hem en zijn broer te zoeken;*
- *Gedurende de eerste van die zoekacties beschoten de Taliban de poort van het ouderlijk huis, waarbij een tante van verzoeker zwaargewond geraakte aan haar been;*
- *Verzoeker is afkomstig uit Kabul, een provincie die geconfronteerd wordt met willekeurig geweld in verband met wapende conflicten;*
- *Verzoeker vertrok illegaal uit het land;*
- *Verzoeker vroeg asiel aan in Europa;*
- *Verzoeker zal als "westerling" gezien worden door de Taliban, in geval van terugkeer;*

- De angst voor schendingen van zijn fundamentele rechten.
- Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer:
- Zijn vaders taskara (kopie);
 - Zijn taskara (kopie);
 - Een kopie van de eID van zijn broer Ismatullah HOTAK;
 - Een kopie van de PPS-identificatie kaart van zijn broer Ismatullah HOTAK;
 - Een kopie van het trainingscertificaat van zijn broer Ismatullah HOTAK voor zijn werk bij de PPS;
 - Een kopie van de PPS-promotiekaart van zijn broer Ismatullah HOTAK;
 - Een kopie van verschillende medische documenten van zijn paternale tante, Gul Bibi, die bij het schietincident gewond raakte aan haar been;
 - Een foto van de metalen staven in het been van Gul Bibi;
 - Een foto van de kogelinslagen in de metalen poort van het ouderlijk huis in Pol-e Charkhi;
 - Een foto van de alcohol die verzoeker verkocht in zijn shop, waarop te zien is dat de alcohol in flessen zonder label werd verkocht;
 - Een foto van de shop van verzoeker, waarop hij te zien is samen met een collega-shopkeeper;
 - Een foto van de student die verzoeker bijstond in het uitbaten van de shop, die te zien is met een fles alcohol;
 - Een foto van verzoeker met een andere shopkeeper, die ontvoerd werd door de Taliban en vermoedelijk in de gevangenis zit;
- Een foto van verzoeker en een vriend, op de dag van de onafhankelijkheid in Afghanistan.

2.1.1.1. Bijzonder profiel van verzoeker en niet-betwiste elementen

Er zij aan herinnerd dat, hoewel verwerende partij betwist dat verzoeker werkelijk vreest voor vervolging of het risico loopt op ernstige schade, een aantal elementen niet betwist zijn.

Derhalve kunnen als vaststaand worden beschouwd in hoofde van verzoeker:

- Zijn identiteit;
- Zijn nationaliteit;
- Zijn regio van herkomst (Kabul-provincie);
- Zijn religie (soennitisch moslim);
- Zijn Pashtou etniciteit;
- Zijn werk als shopkeeper die alcohol verkocht;
- Het feit dat de broer van verzoeker werkte als wachter met de rang van 'eerste britmal' (luitenant) voor de President Protective Service (PPS);
- Hun familieband;
- De verwondingen opgelopen door Gul BIBI, zijn paternale tante, bij een schietincident;

Het feit dat verzoeker naar België is gevlucht, waar hij om internationale bescherming heeft verzocht;

De nood aan internationale bescherming van verzoeker moet worden erkend. Ze vloeit voort uit twee aspecten die het profiel van verzoeker kenmerken:

- Het feit dat hij 3 jaar lang als shopkeeper werkte en clandestien alcohol verkocht. In de strikte interpretatie van de Shariah die de Taliban oplegt is dat strikt verboden. Verzoeker zal gelijkgesteld worden met een 'ongelovige' (zie infra punt 2.1.1.1.).
- Zijn familieband met zijn broer, I.H., die van 2015 tot de machtsovername werkte voor de PPS, in de rang van 'eerste britmal' (luitenant) (zie infra punt 2.1.1.2.).

Op basis van bovenstaande elementen moet worden vastgesteld dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan negatief gepercipieerd zal worden en een reëel risico loopt op vervolging en ernstige schade.

2.1.1.1.1. Personen die alcohol ver ko pen in Afghanistan

De consumptie - en bij uitbreiding ook de productie en verkoop ervan - maken deel uit van de 'hudud' misdaden in het Islamitische recht. Dit zijn de zwaarste misdrijven. Hoewel de bestraffing van zulke misdrijven niet strikt en formeel werd toegepast in het formele Afghaanse recht, hangen de Taliban deze strenge interpretatie van de Shariah wel aan.

"Since last year's takeover, videos and pictures of Taliban fighters meting out summary floggings to people accused of various offences have appeared frequently on social media."

De strenge toepassing van de Shariah volgde op een tweet van de woordvoerder van de 'Taliban Supreme Leader' op 13 november 2022. Sindsdien was er een significante toename in lijfstraffen:

"Following the 13 November tweet there was a significant increase in both the number and regularity of judicial corporal punishment carried out by the de facto authorities. Between 13 November 2022 and 30 April 2023, UNAMA documented at least 43 instances of judicial corporal punishment. Within the 43 instances, 58 women, 274 men and two male children were lashed for a variety of offences, including

zina, 'running away from home', theft, homosexuality, consuming alcohol, fraud and drug trafficking. As before, the majority of punishments administered related to convictions of zina, adultery and 'running away from home'." (UN Assistance Mission in Afghanistan, Corporeal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan, May 2023, p. 14, eigen onderlijning)

Ook tegen de productie, consumptie en verkoop van alcohol traden de Taliban dus streng op.

Begin 2022 werden bijvoorbeeld om en bij 3.000 liter alcohol in een kanaal in Kabul gegoten door agenten. "Selling and consuming alcohol was banned even under the previous Western-backed regime but the Taliban, known for their austere brand of Islam, are stricter in their opposition to it. Since the Islamists seized power on 15 August, the frequency of raids, including on drug addicts, has increased across the country."

"Three dealers were arrested on Sunday in the latest Taliban crackdown on the selling of alcohol."

Voorts zoeken de Taliban steeds naar smokkelaars van alcohol, opdat zij bestraft kunnen worden voor het plegen van een hudud misdad (EUAA COI Report Security Situation, 23 augustus 2022, p. 31).

Alleen al het drinken van alcohol wordt regelmatig zwaar bestraft met het toedienen van zweepslagen. Uit het meest recente EUAA-COI rapport blijkt dat ook personen die in Afghanistan alcohol verkopen een reëel risico lopen op vervolging en onmenselijke behandeling:

"Taliban guards have also been involved in identifying smugglers of alcohol. In April 2022, in what was reported as the first court verdict of its kind since the Taliban took power, the Taliban-run Supreme Court informed that seven men were flogged in Kabul after being sentenced by the court to 35 lashes each for offences including sale and consumption of alcohol." (EUAA COI Report Security Situation, 23 augustus 2022, p. 31, eigen onderlijning).

Dit incident in april 2022 was de eerste keer dat de hudud streng werd toegepast sinds de machtsvername door de Taliban (EUAA COI Report Afghanistan Targeting of Individuals, 16 augustus 2022, p. 36)

Uw Raad heeft reeds meermaals het gegeven aanvaard dat de Taliban een scala aan religieuze, sociale en morele richtlijnen, waaronder het verbod op verdovende middelen en alcohol, heeft verstrengd, zoals blijkt uit bovenvermelde rapporten van het EUAA (zie onder meer de volgende recente arresten: RvV nr. 291.298 van 30 juni 2023; RvV nr. 291.315 van 30 juni 2023; RvV nr. 291.297 van 30 juni 2023). In diezelfde arresten aanvaarde Uw Raad ook dat personen die zulke religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden - of daarvan worden beticht - een risicoprofiel vormen.

Door zijn job als shopkeeper die alcohol verkocht van 2018 tot zijn vertrek uit Afghanistan na de machtsvername heeft verzoeker dus duidelijk een risicoprofiel. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan loopt hij een reëel risico op vervolging en onmenselijke behandeling. Zijn job maakt immers dat hij een hudud misdad pleegt, waarvoor de Taliban reeds meermaals zweepslagen als straf hebben opgelegd.

2.1.1.2. Familieliden van personen werkzaam voor de vorige overheid

Het is meermaals vastgesteld dat voormalige leden van de ANDSF en voormalige personeelsleden van de gevallen overheid, te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, vaak in de vorm van 'targeted killings'.

De UN Assistance Mission in Afghanistan, evenals de UN OHCHR, stelden inderdaad vast dat de Taliban, hoewel ze in eerste instantie amnestie beloofden aan alle personeelsleden van de vorige overheid, toch een groot aantal ex-ANDSF-leden en/of hun familieliden hebben gedood:

"Shortly after the Taliban took over government control in August 2021, they announced a general amnesty for all officials of the previous government, urging them to return to work. They also declared persons who had served in the military sector to be included in this amnesty. However, UNAMA/UN OHCHR reported to have received credible allegations of more than 130 killings targeting persons working for the former government, former ANDSF personnel or their family members between mid-August 2021 and February 2022. Of these cases 'around 100 were extrajudicial killings attributed to the de facto authorities or their affiliates'." (EUAA COI Report Afghanistan Security Situation, 23 augustus 2022, p. 68, eigen onderlijning)

Zie ook:

"Motieven en doelwitten lopen uiteen, maar de grootste groep slachtoffers van dergelijke incidenten [i.e. veiligheidsincidenten en targeted killings/z/'n voormalige leden van de vroegere Afghan National Defense and Security Forces (ANDSF). Andere doelwitten zijn onder meer vrouwen, voormalig overheidspersoneel en -vertegenwoordigers, journalisten, universiteitspersoneel, tribale ouderen, (vrouwelijke) activisten, protestvoerders, Hazara, sjiieten, zangers, religieuze geleerden of personen die verdacht worden van banden met ISKP of het NRF. Daarnaast is ook geweld tegen bewoners tijdens huiszoekingen onder deze categorie opgenomen. Motieven voor incidenten van violence against civilians zijn onder meer beschuldigingen van overspel, het afspelen van muziek, het spelen van spelletjes, roken, het vrijdaggebed

niet bijwonen of het niet opvolgen van bevelen aan controleposten en op andere plekken." (COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie, 5 mei 2022, p. 16, eigen onderlijning)

De broer van verzoeker bevindt zich in een zulke precare situatie. Meteen na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 is hij gevlucht.

Ook familieleden van voormalige ANDSF-leden kunnen echter te maken krijgen met vervolging en geweld, zo bevestigt ook verwerende partij, wanneer de Taliban op zoek zijn naar een ex-ANDSF-lid, of om wraak te nemen.

"Research conducted by Human Rights Watch indicated that, in the period 15 August-30 October 2021, more than 100 former security forces members (encompassing military, police, intelligence units and militias) had been summarily executed or forcibly disappeared across four provinces (Ghazni, Helmand, Kandahar and Kunduz), after surrendering or being apprehended by Taliban forces. Relatives of former ANDSF personnel were also reportedly targeted." (EUAA COI Report Afghanistan Targeting of Individuals, 16 augustus 2022, p. 57, eigen onderlijning)

Zie ook: "Last, as regards ANDSF members' relatives, sources consulted by DIS stated that they were 'generally not a target' but that it depended on the specific occupation of their relative and on the existence of anterior, unresolved conflict with the Taliban. Journalist Lynne O'Donnell affirmed that some Taliban fighters shot relatives or neighbours of the individual whom they were tracking down. On the other hand, UNAMA stated that it was 'evident' that individuals that did not hold senior roles within the ANDSF were also targeted, including relatives." (EUAA COI Report Afghanistan Targeting of Individuals, 16 augustus 2022, p. 63, eigen onderlijning)

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat familieleden van ex-overheidspersoneel en ex-ANDSF-leden, soms zelfs omwille van het loutere feit van hun familieband, het doelwit kunnen zijn van geweld door de Taliban:

"In October 2021, Patricia Gossman, associate director for the Asia division of Human Rights Watch, told RFE/RL of accounts 'of people being arrested purely for having any association with the former security forces, and family members being interrogated or beaten by Taliban looking for former officials.'" (EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022, p. 46, eigen onderlijning)

Door zijn nauwe familieband met een voormalig lid van de PPS, die zelf is moeten vluchten, loopt verzoeker dus een reëel risico op vervolging en onmenselijke behandeling. Dit risico wordt verergd door het feit dat verzoeker zelf een risicoprofiel bekleedt wegens zijn job in de alcohol-business.

2.1.2. Betwisting van de motivering van de bestreden beslissing

a. Préliminaire opmerking betreffende de leeftijd van verzoeker

Verwerende partij merkt voorafgaand aan zijn motivering op dat verzoeker bij zijn aanvraag voor internationale bescherming, op 7 maart 2022, claimde minderjarig te zijn (opgegeven geboortedatum: 31.03.2005). Uit het leeftijdsonderzoek bleek echter dat verzoeker op 14 maart 2022 meerderjarig was: leeftijd van 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn interview volhield dat hij 17 jaar was bij aankomst in België, maar dat "de machine in België zei 19" (CGVS, p. 4). Verzoeker had in elk geval nooit de bedoeling om het CGVS te misleiden, noch om te liegen.

Enige twijfel over zijn leeftijd - en dus zijn status van minderjarige of meerderjarige - doet geen afbreuk aan het feit dat zijn dossier in alle objectiviteit behandeld moet worden.

b. Wat betreft zijn werk als verkoper van alcoholische producten

Verwerende partij is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban verzoeker zoeken omwille van zijn werkverleden als verkoper van alcoholische producten; dat het niet geloofwaardig is dat de huiszoekingen van de Taliban als doel hadden om specifiek verzoeker te vinden omwille van zijn werk; dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zijn collega's en vrienden uit Banai exact wisten waar hij woonde. Verwerende partij baseert haartwijfel op drie aspecten.

Ten eerste herhaalt verwerende partij enkele verklaringen van verzoeker. Verzoeker stelde tijdens het interview dat niemand in Pol-e Charkhi op de hoogte was van zijn job als alcohol-verkoper. Noch zijn familie, noch andere dorpelingen in Pol-e Charkhi waren op de hoogte. Verzoeker hamert vooral op het feit dat zijn vader niet op de hoogte was: hij is en blijft een moslim, en ook al drinkt hij zelf geen alcohol, de verkoop ervan is ook verboden in de islam. Het is dus allerminst gemakkelijk voor hem om zijn vader op de hoogte te brengen (NPO, p. 11):

Wisten mensen uit Pol-e Charkhi over uw werk?

Nee. Mijn vader is er niet van op de hoogte, hoe zou ik hem op de hoogte kunnen brengen.

Verwerende partij stelt in haar beslissing, volgend op de vaststelling dat de vrees van verzoeker wegens zijn werk in de alcohol-business niet geloofwaardig is, simpelweg dat niemand in Pol-e Charkhi op de hoogte is van zijn job.

Waar verwerende partij daarmee op doelt, is onduidelijk. Het feit dat niemand in zijn geboortedorp afwist van zijn werk als alcohol-verkoper doet in se niets af aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker "veel te vaag [blijft] over de verklaringen van de Taliban. Immers, indien de Taliban werkelijk naar uw huis was gegaan om u te zoeken omwille van uw werk in de alcohol-business, kan er toch verwacht worden dat de Taliban tegen uw ouders beschuldigingen zou uiten over dit werk, hoe dit tegenstrijdig is met hun waarden. Dat u verklaart dat ze enkel vragen waar u bent, of zelfs niets zeggen, maar dat ze u wel zouden zoeken voor de verkoop van alcohol is dus niet geloofwaardig" (p. 2 bestreden weigeringsbeslissing). Ook hier leidt verwerende partij elementen af uit een verklaring van verzoeker, die niet per se tot ongeloofwaardigheid moeten doen besluiten.

Er zij aan herinnerd dat de bedreigingen en verklaringen door de Taliban geuit werden tegen de ouders en familieleden van verzoeker, die zich in zijn ouderlijk huis bevonden. Verzoeker was zelf niet aanwezig. Zijn familieleden, die de bedreigingen ontvingen, waren echter niet op de hoogte van zijn werk in de alcohol-business. Bovendien liepen de spanningen hoog op: de Taliban waren het huis binnengevallen en openden het vuur. Het is helemaal niet ondenkbaar dat de familieleden van verzoeker zich achteraf de precieze woorden van de Taliban niet konden herinneren, zeker niet als ze niet op de hoogte waren van de job van verzoeker - als de Taliban al effectief zulke beschuldigingen geuit zouden hebben. Verzoeker bevestigt wel dat de Taliban hem bij naam vermelden.

Ook bij de latere bezoeken van de Taliban aan zijn ouderlijk huis in Pol-e Charkhi was verzoeker niet aanwezig: hij was het land reeds ontvlucht. Het feit dat hij ook over deze bezoeken weinig details kent, maakt zijn verklaring niet ongeloofwaardig. Hij kon pas anderhalve maand na zijn aankomst in België - dat is zeven maanden nadat hij vertrok uit Afghanistan -terug contact opnemen met zijn familie. Het is normaal dat zijn familieleden de details van hun verschillende ontmoetingen met de Taliban niet langer woord voor woord kunnen herhalen.

Verwerende partij argumenteert verder dat de ongeloofwaardigheid van het feit dat hij gezocht zou worden wegens zijn job in de alcohol-business, wordt onderstreept door het feit dat verzoeker nooit eerder heeft aangehaald - noch in zijn DVZ-verklaringen, noch in zijn MINTE-fiche - dat hij werkte in de alcoholverkoop. Hierbij is het nuttig op twee opmerkingen te maken.

Eenzijds stelt verwerende partij niet in vraag dat verzoeker in de alcohol-business werkt. Ze bevestigt meermaals dat "[er] op zich niet betwijfeld moet worden dat u dit werk hebt uitgeoefend" (p. 2 bestreden weigeringsbeslissing). Bovendien brengt verzoeker verschillende foto's aan die bewijzen dat verzoeker shopkeeper was.

Anderzijds, ongeacht hoe en wanneer de informatie met betrekking tot het werk van verzoeker in de alcohol-business ter kennis van verwerende partij is gebracht, verwerende partij acht ze bewezen en geloofwaardig. In dat geval moet dan ook voldoende objectief en zorgvuldig onderzocht worden wat de impact ervan is op verzoekers vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Ten derde merkt verwerende partij op dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vrienden in Banai zijn precieze adres kenden. Deze conclusie behoeft nadere analyse:

"Een opmerking moet nog gemaakt worden over uw vrienden in Banai. U verklaart dat de mensen in Banai wisten waar u leefde, omdat jullie in de shop praatten en hadden gezegd waar jullie vandaan kwamen (CGVS, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat ze precies weten waar u woont. Immers, u gevraagd waar één van uw vrienden - een mede-shopkeeper met wie u een foto trok (document 8) - woonde, antwoordt u: "Ik weet het niet." (CGVS, p. 13). Echter, er kan toch van uitgegaan worden dat, als jullie inderdaad met elkaar praatten over waar jullie leefden, dat u van uw vrienden toch zou weten waar ze wonen. Daar u dit niet weet, kan er evenmin van uitgegaan worden dat zij uw 'precieze adres' kenden." (p. 2 van de bestreden weigeringsbeslissing).

Er schorten verschillende zaken aan dit argument.

Allereerst is de relevantie ervan zoek: men kan zich afvragen waarom het belangrijk is in het kader van het bewijs van zijn vrees voor vervolging wegens zijn job, dat zijn collega's en vrienden in Banai zijn precieze adres kenden. Het zijn immers niet zijn vrienden en mede-shopkeepers die hem wensen te vervolgen wegens de verkoop van alcohol, maar de Taliban.

Voorts houdt verwerende partij er geen rekening met de particuliere situatie van verzoeker. Hij ging slechts naar de Madrassa tot de 10^e graad, volgde lessen in de voormiddag, kan weliswaar lezen en schrijven in het Pashtou, maar is verre van grondig opgeleid. Hij spendeerde het grootste aandeel van zijn tijd in de shop. Verwerende partij heeft verregaande verwachtingen van hem, als ze eist dat hij de precieze adressen van al zijn collega's en vrienden kent, op basis van simpele gesprekken tijdens het uitbaten van de shop. Het lijkt immers al veelgevraagd om van de gemiddelde belg te verwachten dat ze de precieze adressen kent van al haar vrienden en collega's.

Voorts heeft verzoeker nooit expliciet verklaard dat zijn vrienden en collega's zijn precieze adres kenden (NPO, p. 11):

De mensen in Banai, wisten ze waar u vandaan kwam?

la.

Hoe wisten ze dat?

Soms waren we in de shop en praatten we met elkaar, we hadden gezegd waar we vandaan kwamen. Verwerende partij lijkt hier te vissen naar een inconsistentie, maar toont geenszins aan dat dit element het asiel-narratief van verzoeker onderuit haalt.

Als verwerende partij erop zou doelen dat het ongeloofwaardig is dat de Taliban specifiek naar hem op zoek zou gaan in zijn ouderlijk huis, waarvan zelfs zijn vrienden niet het precieze adres kenden, is het nuttig te verwijzen naar volgende passage uit het EUAA COI Report Afghanistan Targeting Individuals:

"In March 2022, Human Rights Watch expressed concern over databases that the de facto authorities could access, as some contained 'sensitive biometric data' such as iris scans, fingerprints, photographs, addresses, names of relatives. Human Rights Watch notably listed the e-tazkera database, which has been compiling private information on Afghan citizens since 2010, the payroll system of the National Directorate of Security (NDS) and databases funded and/or built by Western donors and international institutions. Human Rights Watch's Patricia Gossman told EUAA that there were no evidence that the Taliban actually use these databases. However, a former NDS collaborator and engineer told French newspaper Le Figaro that the Taliban had ordered him to fix a tracking and listening system which he had sabotaged to prevent them from using it. He was detained for refusing to comply.

From February 2022 onwards, the de facto authorities launched a wide-ranging search operation throughout several areas of Kabul and other provinces, officially to improve security. Anecdotal information from residents suggested that some homes were searched to find persons affiliated with the former government." (p. 64)

De Taliban beschikken over alle nodige technologische hulpmiddelen en onderzoeksbevoegdheden om toegang te krijgen tot informatie en personen op te sporen.

c. Wat betreft zijn status als familielid van een werknemer van de gevallen overheid

De broer van verzoeker, I.H., werkte sinds 2015 - sinds de verkiezing van President Ashraf Ghani - als wacht aan het presidentieel paleis, als luitenant ('eerste britmal') bij de President Protective Service. De dag van de machtsovername is hij gevlucht naar Turkije.

Verwerende partij stelt dat de situatie van de broer van verzoeker plausibel is, en bevestigt dat voormalige ANDSF-leden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Ze heeft echter twee bezwaren tegen de positie van verzoeker, die zijn vrees voor vervolging mede stoelt op zijn familieband met zijn broer.

Ten eerste argumenteert verwerende partij dat het loutere feit dat verzoeker familielid is van een voormalig ANDSF-lid onvoldoende is om een nood aan bescherming in diens hoofde aannemelijk te maken.

Uit bovenstaande analyse (zie paragraaf 2.1.1.2.) blijkt echter dat het in sommige gevallen wel voldoende kan zijn dat men een familieband heeft met een voormalig ANDSF-lid.

Echter, zelfs als men aanneemt dat de familieband alleen onvoldoende is, dan nog komt verzoeker in aanmerking voor bescherming wegens zijn relatie met zijn broer. Het EUAA heeft immers vastgesteld dat familieleden van voormalige ANDSF-leden des te meer het doelwit kunnen vormen van vervolging of geweld, als zij zelf een 'problematisch' profiel hebben in de ogen van de Taliban:

"Last, as regards ANDSF members' relatives, sources consulted by DIS stated that they were 'generally not a target' but that it depended on the specific occupation of their relative and on the existence of anterior, unresolved conflict with the Taliban." (EUAA COI Report Afghanistan Targeting of Individuals, 16 augustus 2022, p. 63, eigen onderlijning)

Zoals hierboven uiteengezet bekleedt verzoeker zelf een risicoprofiel: hij verkoop alcohol, wat streng verboden is onder de strikte interpretatie van de Shariah die de Taliban oplegt - consumptie, productie en verkoop van alcohol behoort tot de zwaarste misdrijven ('hudud' misdrijven).

De combinatie van verzoekers eigen 'problematische' positie en zijn familieband met zijn broer maakt hem een bijzondere doelwit voor de Taliban. Verwerende partij maakt dus een appreciatiefout wanneer ze stelt dat verzoekers familieband met een ex-PPS lid onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat zijn overgebleven familieleden zouden worden vervolgd, en zo niet aantoon dat hijzelf bij terugkeer Problemen zou hebben.

Verwerende partij wenst uit het feit dat verzoeker zagezegd niet bewijst dat zijn familie in Afghanistan vervolgd zou worden, af te leiden dat verzoeker zelf niet vervolgd zou worden. Dat is echter geen relevante analogie. Het specifieke profiel van verzoeker, als verkoper van alcoholische producten, maakt dat hij kwetsbaarder is dan zijn andere familieleden, Wiens positie slechts precair is door hun loutere familieband met een ex-PPS-lid.

Verwerende partij kan dus niet zomaar concluderen uit het feit dat nu "het goed gaat" (NPO, p. 3) met verzoekers overblijvende familie, en dat er sinds zijn vertrek naar Nimruz geen gewelddadige incidenten

meer hebben plaatsgevonden, dat verzoeker evenmin Problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan - evenmin gezien het feit dat de Taliban nog meerdere keren passeerden bij verzoekers ouderlijke huis.

Verwerende partij stelt ook in vraag dat de paternale tante van verzoeker, Gul BIBI, haar verwondingen heeft opgelopen in de omstandigheden zoals door verzoeker geschetst, i.e. in een schietincident waarbij de Taliban het ouderlijk huis van verzoeker binnen vielen in hun zoektocht naar verzoeker en zijn broer.

Opnieuw stelt verwerende partij hier hoge eisen aan verzoeker. De medische documenten van Gul BIBI tonen met zekerheid aan dat zij op het moment van de feiten die verzoeker beschrijft, een schotwond aan haar been heeft geleden. Uit de documenten kan inderdaad niet worden afgeleid wie verantwoordelijk is, maar het is disproportioneel om van verzoeker te verwachten dat hij een zulk document zou voorleggen. Er is uiteraard geen (politie-) bescherming mogelijk van de Afghaanse autoriteiten, dus is er geen politie- verslag van de feiten. Op medische documenten wordt ook meestal niet de verantwoordelijke van verwondingen vermeld. Verwerende partij verwacht echter van verzoeker dat hij een zulk bewijs voorlegt. Dat is een disproportionele verwachting, die te verregaand is. Dit element zou dan ook niet mogen afdoen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voorts, zelfs als men verwerende partij involgt en geen geloofwaardigheid hecht aan de verklaringen met betrekking tot de verwondingen van Gul BIBI, dan nog betekent dat niet dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn vrees voor vervolging, net omwille van zijn persoonlijke, specifieke situatie, ongeloofwaardig en onvoldoende gegronnd zijn.

2.1.3. Conclusie: toekenning van de status van vluchteling

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus worden toegekend op grond van het verband met het Verdrag van Genève van 1951: verzoeker vreest voor vervolging wegens zijn werk in de alcohol-business, wegens zijn nauwe familieband met een voormalig lid van de President Protective Service, wegens de gewapende aanval van de Taliban in hun zoektocht naar verzoeker en zijn broer, waarvan zijn familieleden het slachtoffer waren, alsmede wegens het feit dat hij bij terugkeer bestempeld zou worden als verwesterd, en zijn statuut als (afgewezen) asielzoeker voor stigmatisering zou zorgen.

Bovendien, vanwege de politieke en secreteaire situatie in zijn land van herkomst, kan verzoeker de facto geen adequate bescherming van de "autoriteiten" ter plaatse krijgen (in die zin, zie arresten nr. 278 653 dd. 12 Oktober 2022 en nr. 278 700 dd. 13 Oktober 2022).

Ook bestaat er momenteel geen alternatief voor interne bescherming in Afghanistan, zoals geacht door Uw Raad (zie arrest nr. 278 700 dd. 13 Oktober 2022).

2.2. In ondergeschikte orde: de subsidiaire bescherming

Verwerende partij is van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 VW.

Uit het volgende blijkt dat verzoeker wel de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Ten minste moet de bestreden beslissing vernietigd worden, aangezien er geen zorgvuldige analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst, de provincie Kabul. Zij beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land - die sinds de machtsvername door de Taliban precaire is - maar hield onvoldoende rekening met het bijzondere profiel van verzoeker. Dit moet ten minste leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.1. Artikel 48/4, §2, b) VW

Overeenkomstig art. 48/4, §2, b) VW wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter VW, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In casu, indien Uw Raad van mening zou zijn dat verzoeker niet voldoet aan de definitie van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 VW, dient verzoeker derhalve de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden, op basis van de bovengenoemd artikel: hij vreest voor ernstige schade in de zin van art. 48/4 §2 b) VW uit hoofde van de Taliban, omwille van de gevaarlijke situatie in Kabul, zijn vlucht uit Afghanistan, het feit dat hij illegaal alcohol verkocht, het feit dat zijn broer een ex-PPS-lid is, het feit dat zijn familie reeds werd beschoten toen de Taliban naar hem en zijn broer op zoek was, evenals het feit dat hij als (afgewezen) asielzoeker naar Afghanistan zal terugkeren.

2.2.2. Artikel 48/4, §2, c) VW

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) VW wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter VW, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer

hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hoewel Uw Raad al heeft geoordeeld (in zijn arresten nr. 278 654 van 12 Oktober 2022 en nr. 278 701 van 13 Oktober 2022) dat uit de beschikbare objectieve informatie over Afghanistan blijkt dat het niveau van willekeurig geweld in het land over het algemeen aanzienlijk is gedaald sinds de Taliban aan de macht zijn gekomen, stelt Uw Raad aldaar ook vast dat er regionale verschillen bestaan.

Hoewel de algemene veiligheidssituatie dus niet zodanig is dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die naar Afghanistan terugkeert door zijn eigen aanwezigheid aldaar een reëel gevaar voor lijf en leden loopt, kunnen persoonlijke omstandigheden het risico van willekeurig geweld voor de betrokkene vergroten (zie paragraaf 2.1.).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen analyse heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in Kabul en het gevaar dat verzoeker er loopt op basis van zijn individueel profiel.

Ten minste moet de bestreden beslissing vernietigd worden, aangezien er geen analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, de provincie Kabul. Het CGVS beperkte zich tot informatie over de algemene veiligheidssituatie in het land sinds de machtsovername door de Taliban, en verwijst slechts zeer summier (op p. 5 van de bestreden beslissing) naar veiligheidsincidenten in Kabul, zonder enige verwijzing naar het individueel profiel van verzoeker.

Niettemin staat vast dat de veiligheidssituatie in Kabul sinds de machtsovername door de Taliban catastrofaal is:

"According to ACLED, and as seen in the table below, Kabul City was the most conflict-affected area of Afghanistan. During the reference period, ACLED recorded 193 security incidents in Kabul City, 95 of which were coded as 'violence against civilians', 65 as 'remote violence', and 33 as 'battles'." (EUAA COI Report Afghanistan Security Situation, 23 augustus 2022, p. 80, eigen onderlijning)

Statistieken verzameld door het EUAA getuigen van geweld tegen burgers, alsook van explosies en gevechten:

"According to UCPD, in the period between 16 August 2021 and 1 June 2022, Kabul City had also the highest numbers of civilian fatalities (297 of overall 778 civilian fatalities recorded in Kabul District). ACLED recorded 459 fatalities in Kabul City in the reference period.

ACLED attributed 76 security incidents recorded in the reference period to Taliban military and police forces. 67 incidents attributed to the Taliban were classified as 'violence against civilians' and nine as 'battles'." (EUAA COI Report Afghanistan Security Situation, 23 augustus 2022, p. 80, eigen onderlijning)

In de EUAA Afghanistan Country Guidance van januari 2023 stelt men:

"Of the 1.164 battles registered by ACLED, 225 took place in Panjshir, 152 in Baghlan, 103 in Takhar, 80 in Nangarhar, 74 in Parwan, 70 in Kapisa, 66 in Badakhshan and 61 in Kabul. From Spring 2022 onwards, an increase in armed clashes between Taliban and NRF was reported, most notably in northern provinces. Explosions and remote violence mostly affected the provinces of Kabul (102), Kunar (48), Nangarhar (45), Helmand (30) and Panjshir (29)."

Zie ook, in datzelfde rapport (p. 129):

"Kabul Province was the most conflict-affected region in terms of recorded security incidents and fatalities in the reference period according to ACLED, and in terms of civilian fatalities according to UCDP.

During the reference period, ACLED recorded 309 security incidents in Kabul Province (average of 5 incidents per week) of which 146 were cases of violence against civilians, 102 explosions/remote violence, and 61 battles. 273 of the overall number of the security incidents in Kabul Province occurred in Kabul District.

According to ACLED, the security incidents in the province resulted in 702 fatalities, which included combatants and non-combatants."

In een uitspraak van 14 februari 2023 oordeelde de Franse nationale asielrechtbank (CNDA) dat 12 (van de 34) Afghaanse provincies geconfronteerd werden met willekeurig geweld in verband met gewapende conflicten, waaronder de provincie Kabul.

In zijn uitspraak gaf de CNDA aan dat er individuele elementen moeten zijn (zoals een bijzondere beroepsactiviteit) in het geval van een asielzoeker uit één van deze provincies om de noodzaak van subsidiaire bescherming te rechtvaardigen:

- 15. D'autre part, il ressort des énonciations du même rapport que la violence aveugle que subissent les provinces de Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kaboul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan et Takhar n'atteint pas un niveau élevé, qu'une part significative des victimes civiles de cette violence résulte, dans ces provinces, d'attaques ciblées et que, dans ce contexte, un niveau élevé d'éléments individuels est requis pour justifier les besoins de protection subsidiaire. Il s'ensuit que la protection subsidiaire, au titre du 3° de l'article L. 512-1 précité, ne peut être accordée à un demandeur d'asile ayant vocation à s'y réinstaller qu'en présence d'éléments caractérisant un risque accru d'être

exposé aux conséquences de cette violence aveugle, tels qu'une situation de handicap ou une activité professionnelle spécifique. »

(Vrije vertaling: "15. Anderzijds blijkt uit de verklaringen in hetzelfde verslag dat het willekeurige geweld in de provincies Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kabul, Kandahar, Kapisa, Kunar, Kunduz, Nangarhar, Parwan en Takhar geen hoog niveau bereikt, dat een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van dit geweld in deze provincies het gevolg is van gerichte aanvallen en dat in deze context een hoog niveau van individuele elementen vereist is om de behoefte aan subsidiaire bescherming te rechtvaardigen. Hieruit volgt dat subsidiaire bescherming, onder 3° van het voornoemde artikel L. 512-1, enkel kan worden toegekend aan een asielzoeker die bestemd is om zich daar te hervestigen indien er factoren zijn die wijzen op een verhoogd risico om te worden blootgesteld aan de gevolgen van dit willekeurig geweld, zoals een handicap of een specifieke beroepsactiviteit.").

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, toont verzoekende partij aan dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Kabul, in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Dit risico is verhoogd door het specifieke profiel van verzoeker: hij verkoopt alcoholische producten - wat ten strengste verboden is onder de strikte interpretatie van de Shariah die de Taliban oplegt -, zijn broer was lid van de Presidential Protective Service, en zijn familieleden werden reeds beschoten toen de Taliban naar hem en zijn broer op zoek was.

In het bijzonder moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar willekeurig geweld heerst, alsook van het feit dat hij zal terugkeren als een verwesterde jonge volwassene en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd.

Om punctueel antwoord te bieden op een aantal bemerkingen van verwerende partij:

- "Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-Generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven [...]. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel bleek. U laat na het specifiek bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (p. 5 bestreden weigeringsbeslissing)

Verzoeker bevindt zich echter net wel in een zulke situatie, gezien zijn specifieke profiel. Zoals hierboven uiteengezet (in paragraaf 2.1.1.1.) worden verkopers van alcohol vervolgd en op onmenselijke wijze bestraft. Bovendien brengt verzoeker aan dat velen van zijn mede- shopkeepers ontvoerd of gearresteerd werden.

Zie NPO (p. 9):

U verleide mij dat uw Problemen na de val groter werden, kunt u dat uitleggen?

Nadat de overheid viel, arresteerden ze mensen, ik weet niet waar ze hun informatie kregen. Ze klopten op de deuren van de Winkels en zochten die, als ze flessen zagen braken ze die, en ze pakten mensen op. Wanneer de val gebeurde, sloot ik meteen mijn winkel en ging ik naar huis.

Toen u uw winkel sloot in Banai... Wat gebeurde er tussen dat moment en het moment dat uw tante werd beschoten?

Ze werd beschoten de nacht dat de val plaatsvond. De ochtend ging ik naar school, die was gesloten. Ik ging naar de shop, op dat moment waren Kabul en Pansjir nog niet gevallen, maar provincies zoals Zabul, Laghman etc. ze waren al gevallen. We geloofden niet dat Kabul zou vallen. Het was beveiligd, maar niet echt veilig. De shops waren open. Er werd dan gezegd dat de Taliban kwamen, en dan sloten ze de shops en ontsnapten naar verschillende plaatsen.

- "U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw levensbehoeften te kunnen voorzien." (p. 8 bestreden weigeringsbeslissing)

En: "Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd (p. 8 bestreden weigeringsbeslissing)

Opnieuw is een verwijzing naar de elementen uit paragraaf 2.1.1.1. op zijn plaats in het kader van de twee bovenstaande elementen: er is wel degelijk een reëel risico dat een persoon met specifiek profiel van verzoeker (als verkoper van alcohol) onderworpen wordt aan vervolging, onmenselijke bestraffing en ernstige lichamelijke schade.

Bovendien toont verzoeker wel aan dat hij reeds voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond: hierbij verwijzen we naar het schietincident dat plaatsvond net na de machtsovername, waarbij de Taliban zijn ouderlijk huis binnenviel en het vuur opende, en zo zijn paternale tante verwondde.

De bestreden beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus moet dus vernietigd worden, aangezien verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de veiligheidssituatie in de Kabul-provincie en met het specifieke profiel van verzoeker.

3. Besluit

Een volledige analyse van de onderhavige zaak, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak, leidt tot de conclusie dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker stelt dat artikel 48/6 VW van toepassing is, aangezien hij een reële inspanning heeft geleverd om zijn vordering te Staven. Zijn uitleg was coherent en plausibel. Ze moeten worden geanalyseerd in het licht van zijn persoonlijke profiel en de algemene context in Afghanistan.

In hoofddorde vraagt verzoeker dat hij als vluchteling wordt erkend.

In ondergeschikte orde, indien bovengenoemde gronden niet door de Raad worden erkend, vraagt verzoeker om hem de subsidiaire bescherming te verlenen wegens de ernstige schade waaraan hij zou worden blootgesteld indien hij naar Afghanistan wordt teruggestuurd.

In nog ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing vernietigd wordt, zodat verwerende partij de vrees van verzoeker wegens zijn professionele activiteit, de positie van zijn broer en de specifieke situatie in Kabul naar behoren kan onderzoeken, rekening houdend met het profiel van verzoeker."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en) artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor de taliban, enerzijds omwille van zijn verkoop van alcoholische dranken en anderzijds omwille van het profiel van zijn broer, als voormalig luitenant voor de Presidential Protection Service (PPS). Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief, nog daargelaten de vaststelling dat *in casu* slechts fotokopieën worden neergelegd (zie AD, map "Landeninformatie", COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). Er wordt in deze aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen onzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). In het bijzonder wat betreft de medische documenten, waaruit blijkt dat verzoekers tante aan een schotwonde aan haar been heeft geleden, tonen deze documenten ook niet aan dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoeker beweert en volstaat het aldus op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken. De Raad neemt akte van verzoekers stelling dat het disproportioneel is om te vragen naar bewijzen van de oorzaak van de verwondingen van zijn tante, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling, die verzoeker ook erkent, dat de neergelegde stukken geen context bieden. Ook de foto van kogelinslagen op de poort van wat verzoeker verklaart dat zijn huis is, tonen niet aan in welke context deze zijn aangebracht. Bovendien zijn privéfoto's gemakkelijk te manipuleren en onderhevig aan het risico op enscenering, zodat hieraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht. Wat betreft de documenten die betrekking hebben op verzoekers werk als winkeluitbater en op het werk van zijn broer als lid van de PPS, wijst de Raad erop dat deze elementen als dusdanig niet ter betwisting staan, doch dat deze elementen op zich niet volstaan om een persoonlijke vervolgingsvrees aan te tonen.

4.1.3. Hoewel verzoeker zich aldus wel enigszins heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.1.4. Wat vooreerst verzoekers leeftijd betreft, wijst de Raad erop dat een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 14 maart 2023, waarbij verzoeker 21,5 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,5 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij.

Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. Waar verzoeker stelt dat enige twijfel over zijn leeftijd geen afbreuk doet aan het feit dat zijn dossier in alle objectiviteit behandeld moet worden, wijst de Raad erop dat geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers dossier, om deze of enige andere reden, niet objectief zou zijn behandeld.

4.1.5. Wat betreft verzoekers werkverleden in een winkel, alwaar hij ook alcohol verkocht, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Op zich hoeft er niet betwijfeld te worden dat u dit werk hebt uitgeoefend. Dat de Taliban u persoonlijk zoekt omwille van uw werk, heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Ten eerste, u verklaart dat uw winkel zich in de Banai-wijk van Kabul bevond, dat u daar werkte tot de machtsovername van 15 augustus 2021. U sloot uw winkel en vertrok meteen naar uw ouders in Pol-e Charkhi, op anderhalf uur rijden van Banai. U verklaart verschillende keren dat uw familie in Pol-e Charkhi niet op de hoogte was van uw werk: "[...] Ze wisten niet van mijn werk, ze vertelden mij dat ik moest vertrekken omwille van het werk van mijn broer. [...]". U gevraagd of dorpelingen in Pol-e Charkhi op de hoogte waren van uw werk, verklaart u: "Nee. Mijn vader is er niet van op de hoogte, hoe zou ik hem op de hoogte kunnen brengen." (CGVS, p. 10-11). Er kan dus uit uw verklaringen vastgesteld worden dat niemand in uw thuisdorp op de hoogte was van uw werk in de alcohol-business.

Vervolgens verklaart u dat de Taliban de dag van de machtsovername naar het huis van uw ouders kwam om u en uw broer te zoeken. Na uw vertrek zou de Taliban nog 2 à 3 keer naar hun huis zijn gekomen om u te zoeken. Echter, u gevraagd wat ze zeiden op de dag van de machtsovername, verklaart u enkel: "Ze zeiden: 'Waar zijn die twee,' mijn familie verklaarde dat ze het niet wisten. " U gevraagd wat ze zeiden wanneer ze naar uw huis komen, verklaart u: "Ze zeggen niets, ze rijden rond met Ranger auto's, ze kijken misschien of we er zijn of niet. Ze vragen aan de kinderen of we er zijn. Misschien komen ze daar voor ander werk nog." (CGVS, p. 12). U blijft veel te vaag over de verklaringen van de Taliban. Immers, indien de Taliban werkelijk naar uw huis was gegaan om u te zoeken omwille van uw werk in de alcohol-business, kan er toch verwacht worden dat de Taliban tegen uw ouders beschuldigingen zou uiten over dit werk, hoe dit tegenstrijdig is met hun waarden. Dat u verklaart dat ze enkel vragen waar u bent, of zelfs niets zeggen, maar dat ze u wel zouden zoeken voor de verkoop van alcohol is dus niet geloofwaardig.

Deze appreciatie wordt ook onderstreept door uw verklaringen op DVZ en in uw MINTE-fiche. Op beide momenten vermeldt u de alcohol-business niet (Vragenlijst CGVS, "Mineur Etranger Non Accompagné, p. 4 van 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op CGVS vermeldt u in het begin dat u het was vergeten te vermelden. Vervolgens verklaart u: "[...] Juist een ding nog, de tijd dat ik hier eerst kwam, had ik niet veel informatie over wat ik moest zeggen of niet zeggen, dat is waarom ik het vergat." (CGVS, p. 3). Deze verklaring is echter onvoldoende om deze omissie te vergoelijken. Immers, indien uw vrees werkelijk gebaseerd is op de verkoop van alcohol, kan er toch verwacht worden dat u dit niet zou vergeten en onmiddellijk ten berde zou brengen. Deze activiteit was immers, naast de functie van uw broer, de reden waarom u van oordeel was het land te moeten verlaten en er niet naar terug te kunnen keren.

Een opmerking moet nog gemaakt worden over uw vrienden in Banai. U verklaart dat de mensen in Banai wisten waar u leefde, omdat jullie in de shop praatten en hadden gezegd waar jullie vandaan kwamen (CGVS, p. 11). Het is echter niet aannemelijk dat ze precies weten waar u woont, Immers, u gevraagd waar één van uw vrienden - een mede-shopkeeper met wie u een foto trok (document 8) - woonde, antwoordt u: "Ik weet het niet." (CGVS, p. 13). Echter, er kan toch van uitgegaan worden dat, als jullie inderdaad met elkaar praatten over waar jullie leefden, dat u van uw vrienden toch zou weten waar ze wonen. Daar u dit niet weet, kan er evenmin van uitgegaan worden dat zij uw 'precieze adres' kenden. Daarenboven kan er worden opgemerkt dat gezien u uw beroep nooit eerder hebt aangehaald als reden van vertrek, u hierin zelf geen groot risico zag.

Recapitulerend, er hoeft op zich niet getwijfeld te worden dat u dit werk deed. Echter, er kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de Taliban u zoekt omwille van uw werkverleden, aangezien niemand in uw dorp op de hoogte is van uw werk; de huiszoekingen van de Taliban om specifiek u te vinden omwille van uw werk niet geloofwaardig zijn; dat niet aannemelijk wordt geacht dat uw collega's en vrienden uit Banai exact weten waar u woont; u uw vrees omwille van uw werk vóór het persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit heeft vermeld."

Deze motieven, die door de Raad worden bijgetreden, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.6. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat hij alcoholische dranken verkocht, wijst de Raad erop dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de kern van de pertinente overweging in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aantoonde dat hij hierdoor door de taliban werd gevisieerd.

4.1.7. De Raad benadrukt in deze dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker noch bij de registratie van zijn verzoek, noch bij DVZ enige melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, vanwege de verkoop van alcoholische dranken. Verzoeker beperkte zich telkens tot zijn vrees voor de taliban, vanwege de werkzaamheden van zijn broer bij de PPS, niettegenstaande dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd naar alle redenen waarom hij zijn herkomstland heeft verlaten (zie AD, "vragenlijst CGVS" en "fiche Mineur Etranger Non Accompagné"). De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om deze beoordeling te doorprikken of hier een ander licht op te werpen. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat dergelijke houding wel degelijk de voorgehouden ernst van de vrees ernstig ondergraaft.

4.1.8. Dat verzoeker zelf niet aanwezig was, wanneer de taliban zijn ouderlijk huis binnenviel, dat de spanningen hoog opliepen en dat zijn ouders zelf niet op de hoogte waren van zijn alcoholbusiness, kan de gebrekkige verklaringen omtrent de bedreigingen door de taliban niet verschonen. De commissaris-generaal stelde terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent de bezoeken van de taliban slechts vaag zijn. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verwacht kan worden dat de taliban – indien zij verzoeker zochten omwille van de verkoop van alcohol – minstens melding zouden hebben gemaakt van deze alcoholbusiness. Ook de vaststelling dat reeds enige tijd is verstreken sinds de bezoeken van de taliban, kan de gebrekkige verklaringen niet verschonen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan wel degelijk worden verwacht dat zijn familieleden eventuele beschuldigingen van de verkoop van alcohol zouden herinneren, in de context van bedreigingen geuit door de taliban, aan het adres van hun zoon. Er wordt hierbij niet verwacht dat zij deze ontmoetingen woord voor woord kunnen herhalen, maar er kan – gelet op het ingrijpend karakter van een gewelddadig bezoek door de taliban, waarbij werd geschoten op verzoekers tante – wel worden verwacht dat zij meer kunnen vertellen dan dat de taliban louter zou hebben gevraagd waar hun zoons zijn.

4.1.9. Verzoeker stelt zich nog vragen naar de relevantie omtrent de vraag of zijn vrienden in Banai zijn precieze adres kennen, doch dit dient te worden bekeken vanuit de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat niemand in zijn geboortedorp afwist van zijn werk als verkoper van alcohol. De omstandigheid dat niemand in zijn geboortedorp afwist van zijn werkzaamheden, ondergraaft de geloofwaardigheid van de verklaringen dat de taliban hem specifiek zouden zoeken omwille van zijn werkverleden. Verzoeker sloot immers onmiddellijk zijn winkel, na de machtsovername door de taliban en keerde terug naar zijn geboortedorp. Aangezien verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat zijn vrienden in Banai zijn precieze adres kennen – een vaststelling die verzoeker niet betwist, waar hij in zijn verzoekschrift immers stelt dat hij nooit expliciet verklaard heeft dat zijn vrienden zijn precieze adres kennen – is het niet aannemelijk dat de taliban hem zouden viseren, specifiek omwille van zijn werkverleden als verkoper van, onder andere, alcohol. De commissaris-generaal "vist" niet naar inconsistenties, maar wijst enkel op de verklaringen van verzoeker en de gevolgen die hieruit kunnen worden getrokken, voor wat betreft de traceerbaarheid van zijn activiteiten. Dat de taliban beschikt over technologie om mensen op te sporen en toegang te krijgen tot informatie, doet hier niet anders over denken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door de verkoop van alcoholische dranken – waarvan niemand in zijn geboortedorp op de hoogte is – zodanig prominent op de radar van de taliban zou zijn verschenen, dat zij dermate verre gaande acties zouden ondernemen om hem op te sporen.

4.1.10. In het licht van het voorgaande, kan verzoeker zich er niet toe beperken te verwijzen naar objectieve landeninformatie, waaruit blijkt dat de taliban streng optreden tegen de productie, consumptie en verkoop van alcohol en dat personen die alcohol verkopen in Afghanistan regelmatig worden bestraft

met het toedienen van zweepslagen, zoals bijvoorbeeld de veroordeling in april 2022 door de taliban rechtbank van zeven mannen in Kabul tot vijfendertig zweepslagen wegens de consumptie en verkoop van alcohol. Er staat niet ter discussie dat de verkoop van alcohol wordt verboden door de taliban. Uit de beschikbare landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden alcohol verkochten. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, omwille van zijn werk in een winkel die ook alcoholische dranken verkocht.

4.1.11. Wat betreft de voormalige werkzaamheden van verzoekers broer bij de PPS, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer gevlucht is.*

Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw broer plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haalt u geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat uw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. U toont niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden. U verklaart dat uw tante werd beschoten door de Taliban wanneer ze uw huis binnenkwamen (CGVS, p. 9). Er hoeft op zich niet te worden betwijfeld dat uw tante in haar been geschoten werd, doch kunt u niet aantonen dat dit gebeurde in de door u geschilderde omstandigheden. Uit de medische documenten die u op het CGVS voorlegde (documenten 12) kan niet worden afgeleid wie hiervoor verantwoordelijk was/waren, noch in welke omstandigheden dit gebeurde. U gevraagd hoe het gaat met uw familie, verklaart u: “Het gaat goed nu.” U gevraagd of er nog dingen zijn gebeurd met uw familie na uw vertrek naar Nimruz, verklaart u: “Nee, ze gingen naar mijn familie 2 à 3 keer, ze vroegen waar we zijn, mijn familie antwoordde dat ik daar niet was. Nu nog komen ze soms en stappen rond ons huis.” (CGVS, p. 3, 12). Dit zijn echter louter uw verklaringen, niets meer en niets minder. U heeft dus met andere woorden niet aangetoond dat uw familie in Afghanistan nog vervolgd worden.”

Deze motieven, die door de Raad worden bijgetreden, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.12. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de veiligheidsdiensten of het Afghaanse nationale leger (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, 58-59). Aldus is nog steeds vereist dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren, omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn broer bij de PPS. Verzoeker lijkt dit ook te erkennen, waar hij stelt dat de vergelijking met zijn andere familieleden – die thans geen problemen kennen – geen relevante analogie is, omdat zij enkel een familieband hebben met een ex-PPS-lid, terwijl verzoeker een meer specifiek profiel heeft, als voormalig verkoper van alcoholische dranken. Om de redenen die hierboven reeds werden uiteengezet, kan verzoeker zich echter niet op zijn eigen risicoprofiel, van voormalig uitbater van een alcoholwinkel, baseren om te argumenteren dat er in zijn zaak sprake is van een cumulatie van risicofactoren, waardoor

hij een bijkomend risico zou lopen om te worden geïdoleerd als familielid van een voormalig lid van de veiligheidsdiensten.

4.1.13. De Raad kan verder enkel, in navolging van de commissaris-generaal, vaststellen dat verzoeker heeft verklaard dat zijn achterblijvende familie in Afghanistan thans geen problemen kennen. Verzoeker maakte enkel gewag van de taliban, die af en toe langs hun huis rijden, zonder iets te zeggen, waarbij zij misschien komen kijken of verzoeker en zijn broer er is of misschien ook nog voor ander werk komen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 12). Ook gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat gans zijn familie nog in zijn dorp woont, dat hij twee uren voor het persoonlijk onderhoud nog contact had met hen en dat zij het goed stellen (zie NPO, p. 2 en 11). Indien de taliban daadwerkelijk verzoeker en zijn familie zouden viseren omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn broer, kan worden verwacht dat de taliban – wanneer zij verzoeker en zijn broer niet vinden – intussen reeds vergelding zou hebben genomen ten aanzien van de in Afghanistan verblijvende familieleden. Er blijkt zo niet dat verzoekers familie bijzondere veiligheidsmaatregelen dienen te treffen of dat zij ondergedoken leven. Zij kunnen nog gewoon verder blijven wonen in hun dorp, zonder problemen. Dat de taliban, meer dan twee jaar na verzoekers vertrek uit Afghanistan, nog steeds geen acties heeft ondernomen, bijvoorbeeld ten aanzien van verzoekers vader of vijftienjarige broer, ondergraaft de ernst van de voorgehouden vrees. In acht genomen wat voorafgaat, kan een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging omwille van het profiel van verzoekers broer *in casu* niet aangenomen worden.

4.1.14. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.1.15. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “een westerling”, omwille van zijn verblijf in Europa.

4.1.16. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook

onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan

targeting of individuals”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de commissaris-generaal verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

4.1.17. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

4.1.18. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De verwijzing naar zijn alcohol

business kan niet worden weerhouden (zie *supra*). Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt. De duur van zijn verblijf in België sinds maart 2022, *in casu* anderhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de resultaten van de leeftijdsbepaling, was verzoeker bovendien reeds meerderjarig op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een ruim familiaal netwerk in Afghanistan, waaronder zijn ouders en broers en zussen, waarmee hij nog regelmatig contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 3).

4.1.19. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

4.1.20. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.1.21. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.1.22. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden gevisieerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas, teneinde aannemelijk te maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, doch dit kan niet worden aangenomen (zie *supra*). Ook waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij zal terugkeren las verwesterde jonge volwassene en als een asielzoeker wiens verzoek gewerd geweigerd, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds in de eerdere punten werd uiteengezet.

4.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES